ԱՐՑԱԽԸ ՀԱՄԱԹՈՒՐԱՆԱԿԱՆ ԾՐԱԳՐԻ ԼՈՅՍԻՆ ՏԱԿ

Posted on April 8, 2015 by Keghart



Category: Opinions

Դոկտ. **Արա Գաբրիէլեան**, Նիւ Եորք, 8 Ապրիլ 2015

> ***Կսկիծով իմացանք Keghart.com-ի բարեկամներէն, անխտիր բոլորին կողմէ յարգուած ու սիրուած մտաւորական Դոկտ. Արա Գաբրիէլեանի անվերադարձ մեկնումը: Ան մահկանացուն կնքեց 14 Ապրիլին: Մեր ցաւակցութիւնները կը յայտնենք իր տիկնոջ Արեւիկին, ընտանեկան պարագաներուն, ընկերական լայն շրջանակին, հուսկ՝ հիւսիսային Ամերիկայի հայ գաղութներուն: Ջերմութեամբ պիտի յիշենք Արա Գաբրիէլեան անհատը, համամարդկային գաղափարներով տոգորուած ազգասէրը:***
>
> *Մինչ Keghart.com կը պատրաստուէր հրատարակելու Դոկտ. Արա Գաբրիէլեանի ուղարկած երկու յօդուածները Ցեղասպանութեան հարիւրամեակին առիթով, ստացանք մահագոյժը: Սոյն գրութինները լոյս կ'ընծայուին յետ մահու:*

Մեծ հետաքրքրութեամբ կարդացի "Հայրենիք"ի Փետրուար 20ի թիւին մէջ լոյս տեսած Կարօ Արմէնեանի "Փանթուրքիստական Գրաւը եւ Արցախի Հարցը" վերնագիրը կրող խորաթափանց յօդուածը, որը լայն ընդգրկումով ու տարբեր տեսանկիւններէ կը վերլուծէր Արցախի հիմնահարցը՝ համաթուրանական դարաւոր ծրագրի լոյսին տակ:

Դոկտ. **Արա Գաբրիէլեան**, Նիւ Եորք, 8 Ապրիլ 2015

> ***Կսկիծով իմացանք Keghart.com-ի բարեկամներէն, անխտիր բոլորին կողմէ յարգուած ու սիրուած մտաւորական Դոկտ. Արա Գաբրիէլեանի անվերադարձ մեկնումը: Ան մահկանացուն կնքեց 14 Ապրիլին: Մեր ցաւակցութիւնները կը յայտնենք իր տիկնոջ Արեւիկին, ընտանեկան պարագաներուն, ընկերական լայն շրջանակին, հուսկ՝ հիւսիսային Ամերիկայի հայ գաղութներուն: Ջերմութեամբ պիտի յիշենք Արա Գաբրիէլեան անհատը, համամարդկային գաղափարներով տոգորուած ազգասէրը:***
>
> *Մինչ Keghart.com կը պատրաստուէր հրատարակելու Դոկտ. Արա Գաբրիէլեանի ուղարկած երկու յօդուածները Ցեղասպանութեան հարիւրամեակին առիթով, ստացանք մահագոյժը: Սոյն գրութինները լոյս կ'ընծայուին յետ մահու:*

Մեծ հետաքրքրութեամբ կարդացի "Հայրենիք"ի Փետրուար 20ի թիւին մէջ լոյս տեսած Կարօ Արմէնեանի "Փանթուրքիստական Գրաւը եւ Արցախի Հարցը" վերնագիրը կրող խորաթափանց յօդուածը, որը լայն ընդգրկումով ու տարբեր տեսանկիւններէ կը վերլուծէր Արցախի հիմնահարցը՝ համաթուրանական դարաւոր ծրագրի լոյսին տակ:

Առարկայական տուեալներու հիման վրայ Կ. Արմենեանը ամենայն լրջութեամբ ու

պատասխանատուութեամբ կը ներկայացնէ Հայաստանի գոյատեւման ու զարգացման համար հայանպաստ պայմաններով Արցախի հարցի վերջնական լուծման անհրաժեշտութիւնը: Միւս կողմէն, կը մատնանշէ Արցախի ժողովուրդը անկախ ապրելու իրաւունքէն զրկելու Թուրքիոյ հետեւողական քաղաքականութիւնը ՝ հակառակ թանկ արեամբ զայն նուաճած ըլլաու իրողութեան, որպէսզի նպաստաւոր հող պատրաստուի իր համաթուրանական ծաւալապաշտական ծրագիրները իրականացնելու համար:

Կը յուսամ, որ Հայաստանի պատկան իշխանութիւնները ճակատագրական այս մարտահրաւէրին դիմաց, սխալ հաշուարկի կամ այլ նպատակներ հետապնդելու պատճառով ծանրագոյն պայմաններու առջեւ պիտի չդնեն այսօրուան ու առաւել, վաղուան Արցախն ու Հայաստանը:

Հայ ժողովուրդը իրաւացիօրէն կ'ականկալէ, որ Հայաստանի քաղաքական վերջին իրադարձութիւններու (Սարգսեան-Ծառուկեան հակամարտութիւն) լոյսին տակ, իշխող եւ իշխանութեան հաւակնող օլիգարխները վերջ պիտի դնեն ծայր աստիճանի հասնող կիրքեր բորբոքող մրցակցութիւնը ու փոխարէնը զուտ ազգային շահեր հետապնդելով պիտի արդարացնեն իրենց այժմու դիրքերը: Այս ուղղութեամբ, յուսադրիչ երեւոյթ էր Յունուար 29-ին Եղեռնի 100րդ տարելիցի շէմին Համահայկական Հռչակագիրի հրապարակումը, որը լուրջ պարտաւորութիւններ կը պարունակէ իւրաքանչիւր հայու համար:

Եթե Հայրենիքի ներկան ու ապագան լրջօրեն նկատի ունենային անկախացած Հայաստանի բոլոր նախագահներն ու զիրենք շրջապատող "պետական այրերը", վստահաբար, մինչեւ հիմա արմատական, էական քայլեր առնուած պիտի ըլլային զանգուածային արտագաղթը գէթ մասամբ կասեցնելու ու նոյնիսկ ներգաղթի պայմաններ ստեղծելու համար:

Ոմանց կողմէ անձնական հարստութիւն դիզելու մղումով առնուած անհակակշիռ քազաքականութիւնը՝ ի վնաս երկրի անվտագութեան ու զարգացման, անթոյլատրելի ու միանգամայն դատապարտելի է, որուն համար բոլոր մեղսակիցները ի վերջոյ պիտի կանգնին համայն հայ ժողովուրդի դատաստանի առջեւ: Արցախեան հարցի լուծման ու Հայաստանի գոյութեան խնդիրները ուղղակիորեն կապուած են ազգաբնակչութեան թուի ու որակի հետ:

Թելադրելի է, որ Արմէնեանի յայտնած մտահոգութիւններուն լրջօրեն անդրադառնան պատասխանատու դիրքերու վրայ գտնուող կառավարական պաշտօնեաներ, Հայաստանի ճակատագիրը տնօրինողներ, որպեսզի ազգովին դէմ-հանդիման չգտնուինք անկանխատեսելի ու ծայր աստիճան մտահոգիչ ու վտանգաւոր կացութիւններու առջեւ:

Խոհեր Մեծ Եղեռնի 100րդ Տարելիցի Շէմին

"*Հայութեան ի նպաստ բազմամարդ հաւաքներ ոչինչ կարժեն, եթե անոնք լոկ մասնակցողներու զգացումները ամօքելու զգացական, անօգուտ եւ անվտանգ միջոցներ են*": Թեոդոր Ռուզվելտ

Հայոց դարաւոր խնդիրը եղած է՝ իբրեւ գերիշխան ազգ ապրիլ իր պատմական Հայրենիքի մէջ: Մեր այսօրուան Ազատ, Անկախ եւ Միացեալ Հայաստանի պահանջը պարզապէս վերը յիշուածի ժամանակակից սահմանումն է:

Հայաստանը՝ դարերով օտարի ճնշման տակ եւ հզօր կայսրութիւններու միջեւ բաժանուած ըլլալու պատճառով, ազատութիւնն ու անկախութիւնը դարձան պայծառատեսներու եւ հայրենասէրներու երազանքը, մինչ հայերը մեծաւ մասամբ տառապելով օտարի անողոք բռնապետութեան տակ, բնականաբար առաջին հերթին մտահոգուած էին իրենց ֆիզիկական գոյութեան պահպանումով:

Կարեւոր էր ազգային այն մտայնութիւնը, որ հակառակ մեր համեմատաբար սահմանափակ թիւին եւ ուժին, մենք իրօք բազմադարեայ պատմութեան տէր ազգ էինք՝ հարուստ մշակոյթով ու ազգային Առաքելական եկեղեցիով: Ազգային այս բոլոր յատկանիշները դէմ-յանդիման կը գտնուէին ձուլման ու միջազգային բեմէն առ յաւետ անյայտանալու սպառնալիքին:

Վեց դարերու Օսմանեան տիրապետութեան տակ հայերը իբրեւ կրօնական համայնք (միլլեթ) կը հաւատային, որ իրենց ազգաին ուրոյն ինքնութիւնը պահպանելու համար հիմնական կռուաններն էին Քրիստոնեական հաւատքը եւ Հայաստանեայց Առաքելական եկեղեցին: Սակայն, հետզհետէ լայն ընդունելութիւն գտան անկախ հայրենիք ունենալու գաղափարը եւ ազգային մշակոյթի պահպանումն ու զարգացումը՝ իբրեւ ազգի գոյատեւումը ապահովելու ամենէն յուսալի միջոցները:

Հայկական Հարցի միջազգայնացումը կարելի դարձաւ 1878-ի Ռուս-Թրքական պատերազմի եւ անոր յաջորդող Սան Ստեֆանոյի եւ Պեռլինի հանրայայտ դաշնագիրներու հետեւանքով: Եւրոպայի հզօր պետութիւններու հետաքրքրութիւնը հայոց ճակատագիրով՝ վստահաբար իրենց ազգային շահերէն դրդուած, յամենայնդէպս, քաղաքականացուց Հայկական Հարցը: Վերջապէս, ցեղասպանութենէն յետոյ, 1918-ին Հայաստանի Առաջին Հանրապետութեան ստեղծումը հայութեան մէջ արմատաւորեց այն մտածելակերպը, ըստ որուն իբրեւ ազգ լիովին արժանի ենք Ազատ, Անկախ ու Միացեալ Հայրենիքի: Այս նպատակը, վերջապէս, իրականութիւն պիտի դառնար, եթե չըլլային վերաշխուժացած, ծաւալապաշտ Քեմալական Թուրքիոյ յարձակումը Հայաստանի վրայ, նենգադրուժ Խորհրդային Ռուսաստանի դաւադիր քաղաքականութիւնը եւ Արեւմուտքի գլխաւոր պետութիւններու պախարակելի անտարբերութիւնը հայ ժողովրդի ճակատագրի հանդէպ: Այդ ժամանակէն ի վեր Ազատ, Անկախ եւ Միացեալ Հայաստանի անտեղիտալի եւ սկզբունքային ջատագովը՝ խօսքով եւ գործով, եղած է Հայ Յեղափոխական Դաշնակցութիւնը:

Հայաստանի բռնի խորհրդայնացումէն ետք, հակառակ Սեւրի դաշնագրի (1920թ.) եւ ԱՄՆ-ի նախագահ Ու. Ուիլսոնի իրաւարարական վճիռին, սփիւռքի պարտականութիւնը եղաւ անընդհատ աշխարհին յիշեցնել 1915-1923-ին հայոց ցեղասպանութեան եւ Արեւմտահայաստանի կորուստի մասին, որը կը նշանակէր, որ տակաւին գոյութիւն ունէր իր արդար լուծմանը սպասող Հայկական Հարցը: Հայաստանը իբրեւ Խորհրդային Միութեան բաղկացուցիչ հանրապետութիւն, հասկնալիօրէն, բնաւ ի վիճակի չէր հետապնդելու իր օրինաւոր պահանջները, ուստի այդ աշխատանքը լիովին իջաւ արտերկրի հայութեան եւ ի մասնաւորի ՀՅԴ-ի Հայ Դատի աշխարհասփիւռ գրասենեակներու ուսերուն:

Առ այսօր, հայ դատի առաջին երկու բաղկացուցիչ պայմանները՝ ազատութիւնն ու անկախութիւնը դարձած են իրականութիւն: Սակայն, տակաւին հսկայական աշխատանք պիտի տարուի ապահովելու համար Հայաստանի իւրաքանչիւր քաղաքացիի իրաւունքներուն լիակատար եւ

հաւասար գործադրութիւնը, ինչպէս նաեւ այնպիսի ճկուն արտաքին քաղաքականութեան որդեգրումը, որը Հայաստանը քաղաքական ու տնտեսական կախուածութեան մէջ չը դնէ որեւէ օտար ուժի կողմէ: Մեր կորուստները անմիջական հետեւանքն են ցեղասպանութեան ու Արեւմտահայութեան իրենց բնօրրանէն բռնի տեղահանութեան:

Հետեւաբար, էապէս կը մնայ իրագործելու Հայաստանի հողային ամբողջականութեան ձեռքբերումը եւ մեր նիւթական աստղաբաշխական թիւի կորուստներուն դիմաց համապատասխան հատուցումը:

Բոլոր օրինաւոր, պատմական ու բարոյական տուեալները ունինք սահմանային ճշտում պահանջելու Թուրքիայէն: Մոսկուայի եւ Ղարսի (1921թ.) դաշնագիրները, որոնք այսօրուայ Հայաստան-Թուրքիա սահմանը պարտադրած են, միանշանակ անօրինական են, տրուած ըլլալով այն հանգամանքները, որոնց առկայութեամբ ստորագրուեցան այդ չարաբաստիկ պայմանագիրները: Անկարելի է ճշգրտութեամբ գուշակել, թե ի՞նչ պայմաններու տակ եւ ե՞րբ սպասուծ արդարութիւնը պիտի իրականանայ: Սակայն, հակառակ անյաղթահարելի նկատուող խոչընդոտներուն, որոնք ներկայ կացութիւնը (status quo) սրբագրելու արգելք կը հանդիսանան, Եղեռնի 100րդ տարելիցի շէմին իւրաքանչիւրիս պարտականութիւնն է իբրեւ միացեալ Ազգ, վճռականապէս եւ աներկբայօրեն ու ամեն պատեհ առիթով հատուցման մեր պահանջները ներկայացնել:

1915-1923-ի ողբերգական իրադարձութիւններու վերաբերեալ անհերքելի փաստեր վերջնականօրէն հաստատած են ցեղասպանութեան վաւերականաթիւնը: Վերջապէս, Եղեռնը պաշտօնապէս ճանչցած երկիրներու հետզհետէ աճող թիւը, գիտնականներու առարկայական ուսումնասիրութիւնները, պատմական հաւաստի աղբիւրները, ականատեսներու վկայութիւնները հերքողներու ժխտողական նկրտումները ծիծաղելի կը դարձնեն ու կը հաստատեն, որ կատաւածը ոչ այլ ինչ էր, եթե ոչ կանխամտածուած ու Օսմանեան պետութեան կողմէ ամենայն մանրամասնութեամբ ծրագրուած ու գործադրուած ցեղասպանութիւն:

Հետեւաբար, բոլոր պատճառները առկայ են համոզուելու, որ արդեն իսկ անցած ենք ցեղասպանութեան միջազգային ճանաչումի փուլէն: Եղեռնի 100-րդ տարելիցէն սկսեալ եւ ամէն տարի յետ այսու, մեր առաջնահերթ պարտականութիւնն է նպատակաուղղել մեր մարդկային ու նիւթական միջոցները յանուն արդարութեան միասնական պայքարի:

Մօտենալով Ապրիլ 24, 2015 թուականին, տրամաբանական է ակնկալել Թուրքիոյ կառավարութեան կողմէ ցեղասպանութեան վերաբերեալ զղջումի կամ նոյնիսկ ներողութիւն հայցելու արտայայտութիւն: Ցոյց տալու համար "լուսաւորեա՛լ", "արդարամիտ" վերաբերմունք, Թուրքիա կրնայ նոյնիսկ քանի մը եկեղեցիներ վերադարձնել Պոլսոյ Հայոց Պատրիարքարանին, թերեւս Մեծի Տանն Կիլիկիոյ Աթոռին, ինչպէս նաեւ որոշ կալուածներ այն անհատներուն, որոնք իրենց պահանջը հիմնաւորելու համապատասխան փաստաթուղթեր ունին: Նման քայլ կամ դիւանագիտական լեզուով որեւէ անորոշ արտայայտութիւն կրնայ միայն լուրջ վերապահութեամբ ընդունուիլ սոսկ իբրեւ առաջին քայլ հաշտեցման երկար ճանապարհի վրայ: Հողային տարածքի վերադարձի ու նիւթական լուրջ հատուցման բացակայութեան պայմաններու տակ զղջումի կամ ներողամտութիւն հայցող բառեր լիովին անբաւարար են ցեղասպանութեան եւ իրենց հազարամեայ Հայրենիքէն բռնի

տեղահանման հետեւանքներու վերացման առումով:

Թղթածրար մը պէտք է պատրաստուի հմուտ մասնագէտներու՝ միջազգային օրէնքի իրաւաբաններու, պատմաբաններու, քաղաքագէտներու կողմէ, յստակօրէն ներկայացնելով պատշաճ լուսաբանումներ, բարոյական սկզբունքներ ու ամենէն կարեւորը՝ մեր օրինական պահանջներու հիմքը հանդիսացող Սեւրի դաշնագիրը եւ նախագահ Ու. Ուիլսոնի իրաւարարական վճիռը, երաշխաւորելով Արեւմտահայաստանի մեծ մասի վերադարձը իր իրաւատիրոջ՝ Հայ ժողովրդին: Աւելորդ է ըսել, որ Հայաստանի կառավարութիւնը պէտք է աշխուժանայ ու նախաձեռնութիւնը ստանձնէ նման փասթաթուղթի պատրաստութեան մէջ, ներկայացնելով Հայաստանի, Արցախի եւ Սփիւռքի տասը միլիոն հայութիւնը: Գոհունակութեամբ կ'ողջունենք 2015-ի Յունուար 29-ին ընդունուած Համահայկական Հռչակագիրը Եղեռնի 100-րդ տարելիցի առիթով, որը վճռական եւ սպասուած առաջին գործնական քայլն է մեր պահանջատիրութեան ուղղութեամբ:

Գիտական նոր ուսումնասիրութիւններու հրատարակութիւնը, հիմնական կարեւորութիւն ներկայացնող գիրքերու թարգմանութիւնը օտար լեզուներու, ֆորումներու, գիտաժողովներու, քայլարշաւներու, ցոյցերու, համերգներու եւ արուեստի ցուցահանդէսներու կազմակերպումը, փաստագրական ու գեղարուեստական շարժապատկերներու պատրաստութիւնը, յուշարձաններու կառուցումը, անհատներու եւ կազմակերպութեանց հանդէպ հրապարակային գնահատանքը, որոնք գլխաւոր դեր կատարեցին վերապրողներու օգտին եւ հանրամատչելի լրատուական միջոցներու օգտագործումով մեր խօսքը լսելի պիտի դարձնեն բոլորին, ծանուցելով եւ արթուն պահելով մեր դատը: Սակայն, դրուատանքի արժանի այս բոլոր միջոցները պէտք է մաս կազմեն մէկ համընդհանուր ռազմավարութեան եւ ծառայեն մէկ համապարփակ նպատակի՝ մեր **Հայրենական պատմական տարածքի վերադարձին**:

Տեղին է յիշել ԱՄՆ-ի ամենէն աչքառու նախագահներէն Թ. Ռուզվելթի հետեւեալ իմաստալից խօսքերը. "*... Ցաւակցութիւնը անօգուտ է, եթէ անոր չի հետեւիր զայրույթը, որը եւս անօգուտ է, եթէ շոշափելի արարքներու փոխարէն բառերով կը սահմանափակուի*": Եղեռնի այս տարելիցի առիթով արտասանուած բոլոր խօսքերը պէտք է արժեւորուին վերը նշուած մէջբերումի չափանիշով:

Յուսով ենք, որ Հայոց ցեղասպանութեան 100-րդ տարելիցով սկսած, սակայն անորմով չը վերջացած, ժամանակը անկիւնադարձային իմաստ պիտի ունենայ ի խնդիր արդարութեան, երբ զօրաշարժի պիտի ենթարկենք մեր ազգի իմացական ու նիւթական միջոցները: Հոգ չէ, թէ ինչքան երկար ու դժուարին ըլլայ այդ պայքարը իր վերիվայրումներով, պէ՛տք է զայն շարունակենք, որովհետեւ մեր դատը արդար է, իսկ մեր յանձնառութիւնը՝ յաւիտեան: Այս առումով, տեղին է յիշել Մեծ Եղեռնի զոհերէն բոցաշունչ Սիամանթոյի խօսքերը՝ իբրեւ մշտական պատգամ. "*Կանգ մի՛ առներ, սրաթռիչ երիվար, Նպատակս տկարութիւն չի՛ ճանչնար*":

Thoughts as We Approach the Centennial of the Armenian Genocide

By Ara Caprielian, PhD

"Mass meeting on behalf of the Armenians amount to nothing whatever if they are mere methods of giving a sentimental, but ineffective and safe outlet to the emotion of those engaged in them"

Theodore Roosevelt

It has been our centuries-old quest to live as a sovereign nation in our historic Homeland. Our contemporary demand for a Free, Independent and United Armenia is a relatively modern political formulation of the above.

Centuries of foreign subjugation and a division of Armenia by powerful empires made the desire for freedom and independence a dream of visionaries and patriots, while most Armenians, languishing under the suppression of foreign despotism were primarily concerned with their physical survival.

There was an important realization that despite our comparatively limited numbers and strength we were indeed a nation possessing a long history, rich culture and our Apostolic church. All of those national attributes acted as a counterweight to the ever-present threats of assimilation and even eventual disappearance from the world stage.

During six centuries of Ottoman domination Armenians, as a religious community (m*illet)*, felt that their Christian faith and membership in the autocephalous Apostolic church constituted the basic prerequisite for sustaining national identity. The idea of an independent homeland and the preservation and development of a native culture, constituting the most effective way to assure the survival of the nation, gradually gained wide acceptance in modern times.

The eventual internationalization of the Armenian Question in the 19th century became possible following the 1878 Russo-Turkish War and the subsequent treaties of San Stefano and Berlin. Moreover, the interest of the European powers in the plight of Armenians, although assuredly for the sake of their own state interests, politicized the Armenian Question. Finally, the creation of the first independent Armenian Republic in 1918, following the Armenian Genocide, solidified the basic mindset of Armenians that as a nation they are entitled to nothing less than a free, independent and united state. This objective was about to become a reality were it not for a resurgent, aggressive Kemalist Turkey, a perfidious Soviet Russia and the complacency of the leading Western powers. From then on, the unwavering champion of free, independent and united Armenia by word and deed has been the Armenian Revolutionary Federation.

Since the forced sovietization of Armenia, it became the task of the Diaspora to keep reminding the world that the Genocide of Armenians (1915-1923) and the loss of Western Armenian territories despite the treaty of Sevres (1920) and President W. Wilson's arbitral award, meant that there existed an unresolved Armenian Question that had to be addressed. Armenia, as part of the Soviet Union, understandably could not pursue its legitimate claims - a task that fell upon the shoulders of the Diaspora and, in particular of the ARF and its network of Armenian National Committee worldwide.

Today, the first two components of the Armenian Question: free and independent Armenia, have been realized, although admittedly much needs to be done to ensure that the citizens of Armenia enjoy the full and equal protection of their lawful rights and that the country is able to formulate a foreign policy, enabling it to reduce an overwhelming political and economic dependence on any one country. Consequently, what essentially remains to be achieved is the eventual territorial unification of Armenia and the acquisition of adequate compensation for the astronomical losses it sustained as a direct consequence of the Genocide and deportation of Armenians.

We have every legal, historical and moral right to demand a border rectification between Armenia and Turkey. The treaties of Moscow and Kars, delineating the present border between the Republic of Armenia and Turkey are blatantly illegal, considering the conditions under which these treaties were signed. It is impossible to predict with any degree of certainty the circumstances under which long-overdue justice will prevail. Notwithstanding the overwhelming odds that currently prevent a change in the status quo, as we approach the centennial of the Genocide, it is incumbent upon all of us as a unified nation to clearly, resolutely and unequivocally press our demands for restitution.

Indisputable facts and solid evidence concerning the tragic events of 1915-1923 conclusively prove the veracity of the Genocide. Finally, Genocide recognition by a growing number of countries, the objective studies of reputable scholars have affirmed beyond doubt that what occurred between 1915 and 1923 was nothing less than a premeditated and methodically perpetrated Genocide by the Ottoman state. Therefore, for all intents and purposes we have moved well beyond the stage of international recognition of the Armenian Genocide. Starting with the centennial of that event and every year thereafter, our task is to muster our human and material resources for a unified struggle for justice.

As April 2015 rapidly approaches, it is well within reason to expect a statement by Turkish government expressing regrets and maybe even an apology for the Genocide. To demonstrate an enlightened attitude, Turkey might even agree to return a few churches to the *Armenian Patriarchate of Constantinople*, as well as some properties to individuals in possession of supporting deeds to legitimate their claims. Any statement or even acknowledgement by Turkey regarding the Genocide can only be considered guardedly as a first step on the long road toward eventual reconciliation and closure. In the absence of concrete steps or action involving **territorial restitution and material compensation,** mere words of regret or apology are totally inadequate as gestures to compensate for the consequences of Genocide and the deportation of Armenians from their millennial Homeland.

A case must be prepared by a group of eminently qualified experts (international law attorneys, historians, etc.) clearly stating all relevant historical arguments and moral principles and foremost, our legal claims based on the 1920 Treaty of Sevres, President W. Wilson's arbitral award of large parts of Western Armenia to its rightful owners. Needless to say the Republic of Armenia must become pro-active and take the initiative in seeing to it that such a document, representing the

combined claims of 10 million Armenians in Armenia and throughout the world, be prepared. The Pan-Armenian Declaration on Genocide Centennial, adopted on January 29, 2015 is a decisive step in that direction.

Publishing scholarly studies, translating the most significant ones into English, Russian and other major languages; organizing forums, seminars, marches, demonstrations, concerts and art exhibits; producing documentary and feature films, erecting monuments; recognizing the individuals and organizations which played a major role in helping the survivors; placing messages in leading mass media outlets will assuredly serve to publicize and keep alive our cause. But all these commendable, worthwhile activities must be a part of an overall strategy, designed to contribute to a larger, all-encompassing objective, which is the **eventual return of our lands**.

This brings to mind a statement made by non other than Theodore Roosevelt, one of the illustrious American presidents: *" ...Sympathy is useless unless it is accompanied with indignation and that the indignation is useless if it exhausts itself in words instead of taking shape in deeds."* All statements regarding the centennial ought to be measured by the thought expressed in the above quotation.

Hopefully, beginning, yet not ending with the Armenian Genocide centennial, we will demonstrate to friend and foe alike our unwavering pursuit of justice by channeling our intellectual and material resources toward that end. No matter how long and painstaking the struggle, we will persevere for our Cause is just and our commitment is forever.